

Tái Sinh - Luật Nhân Quả (1)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[09/03/2026 - 01:52 - thuongthoicogidau]

tái sanh, cõi lành 1+ 13 + 25

-> nhân loại, dục thiên,

-> Phạm Thiên, Sắc giới, Phạm Thiên Vô Sắc giới

1 + 13 + 25. -> quả tái sinh

quả bình sinh

tái sanh cõi khổ 1+ 13 + 14 -> quả tái sinh,

bốn cảnh giới xa đọa. quả bình sinh

Cái tái sanh trong đạo Phật là gì? Tái sanh là mình phải quay lại cái cấu trúc của chúng sanh trước đã. Cấu trúc chúng sanh nó gồm có hồn và xác. Thì cái xác mình bỏ đi tại vì cái xác nó vô tri, cái phần hồn nó gồm có thiện và ác. Rồi thì khi mà mình có mình sống bằng 25 thì nó cho ra cái hai cái quả đó là quả tái sinh với quả bình sinh nha.

Mình có một tâm lành hay là một câu nói lành hay là một cái suy nghĩ lành thì ngay lúc đó mình kín đáo tạo ra hai thứ quả báo. Một là quả tái sinh, hai là quả bình sinh.

Quả tái sinh là cái tâm đầu thai về các cõi lành.

Tôi có cái lòng tôi bỏ thí socola cho các vị. Ngay cái lúc mà tôi quyết định bỏ thí cho tặng thì ngay lúc đó tôi đã tạo ra hai thứ nghiệp, hai thứ quả. Một là cái quả tái sinh là đời sau tôi sanh ra tôi được làm người, làm chư thiên. Các vị thế nào cũng thắc mắc tại sao có người, có chư thiên là bởi vì nếu mà cái tâm lúc đó nó mạnh thì nó đẩy tôi về trời. Còn nếu nó yếu hơn một chút thì nó đẩy tôi về cõi người. Đó gọi là quả tái sinh.

Còn quả bình sinh chính là những gì mình thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng sau khi mình đầu thai.

Còn quả bình sinh là sao? Tức là sau khi tôi tái sinh mang cái thân người thân trời rồi đó thì đồ ăn tôi không có thiếu. Cái đó gọi là quả bình sinh.

Khi tôi cố ý tôi tặng cái socola đó, nó cho hai thứ quả. Một là cho tôi sanh về cõi lành. Cái đó gọi là tâm quả tái sinh. Còn quả bình sinh đó là sau khi tôi sanh vào đó rồi thì tôi đồ ăn không thiếu. Và phải nhớ cái này. Không phải tôi cho cái gì tôi sẽ ăn lại cái đó. Không phải.

Tôi cho món ngon thì tôi sẽ được lại món ngon chứ không phải là tôi cái món socola là tôi ăn socola. Thí dụ như bây giờ tôi cho socola nhưng mà nhờ cái quả đó kiếp sau tôi sanh lại làm người mà là người Nhật thì tôi có sushi, có thepura, hiểu không? Tôi có sake, tôi có tất cả những cái món như là ramen của người Nhật, udon của người Nhật. Tức là cái quả tái sinh là tôi được làm người mang thân người Nhật. Rồi cái đó là quả tái sinh. Còn quả bình sinh là tôi đã làm một anh chàng người Nhật rồi là mà muốn có đồ ăn thì tôi phải làm sao? Phải giàu.

Nhưng mà bà con nghe câu này quan trọng nè. Do phước lành ta sanh ra ta được rất là nhiều thứ để hưởng. Đó là phước nha. Còn mà ta có đấm đui đê mê trong đó hay không đó là chuyện khác. Có một cái ông đại gia đến hỏi vị thiền sư thưa ngài, con là dân làm ăn, gái đẹp, rượu thịt rất là nhiều mà con là Phật tử con phải làm sao? Thì nghe vị thiền sư trả lời nè. Có điều kiện để hưởng thụ gái đẹp và rượu thịt đó là phước mà ông từ chối đó là đức. Hiểu không? Rất nhiều người hôm nay chỉ có phước mà không có đức. Và cũng có nhiều người có đức mà không có phước. Như mấy ông sư có nhiều vị cái giới lực rất là tốt. Đó là ông có đức. Nhưng mà thật ra mấy ông dầu có giữ hay không giữ mà ông cũng không có gì để mấy ông thưởng thức hết trơn á. Hiểu không? Đó trường hợp đó có đức mà không có phước. Còn có người có phước mà không có đức. Đó là những người ngoài đời họ rất là giàu nhưng mà khi có nhiều họ hưởng nhiều họ không có biết kềm chế. Vậy là cái người đó là người có phước mà không có đức. Hạng thứ ba là vừa có đức là vừa có phước. Đó là những người cư sĩ mà có điều kiện vật chất nhưng mà họ cũng không có hưởng thụ. Bà giàu vô cùng mà có nhiều hưởng hết nhiều.

Hạng một có phước mà không có đức.

Hạng thứ hai có đức mà không có phước.

Hạng thứ ba vừa có phước vừa có đức.

Và hạng thứ tư không có gì hết. Nó không có gì để hưởng mà nó cũng không có tu hành gì luôn. Đó là hạng không có phước cũng không có đức.

Còn cái hạng đầu tiên là có phước mà không có đức hiểu không? Thì do công đức tôi bỏ thì đời sau tôi sanh ra tôi giàu đó là một chuyện. Nhưng mà tôi có đấm đui trong đó hay không là hai chuyện. Các vị biết đặng Lê Nguyên Vũ không? Thì tôi không biết ông sống làm sao nhưng mà theo mình coi báo mình thấy đó ông cũng là cũng có đức đó. Có nghĩa là ông sống không có hưởng thụ. Ông chỉ có cái tội là ông mua xe thôi. Ông mua xe chứ ông lấy yến ông nấu ông tắm thôi chứ còn ông không có hoan phí gì hết trơn. Nhưng mà hiểu không? Có nghĩa là có nhiều người như tôi có biết cách đây 30 năm tôi có gặp một ông cư sĩ Việt kiều ở Pháp ông bị bệnh sao đó mà ông đi về xứ trên đường ông đi ông bị trở bệnh tại Bangkok và người ta phải trở gấp ông vào bệnh viện Royal Hospital á mỗ. Thì trong lúc ông mỗ. mỗ gấp lúc đó ko còn chờ đi đâu được hết phải mỗ gấp. Thì trong lúc ông mỗ vậy đó ông có nằm chung phòng với một ông triệu phú người Tây Ban Nha mà ông này đó ông là triệu phú Tây Ban Nha mà ông lại là Phật tử mà hành giả tuệ quán Vipassana. Cho nên ông này đó là ngoài cái giờ mà giao dịch đàm phán với đối tác, ông là người coi như là ít thì năm giới mà nhiều là bát giới và không có phụ nữ, không có rượu thịt, không có xa hoa hưởng thụ bởi vì ông là hành giả Tứ niệm xứ. Và khi ông kia hỏi ông vậy chứ có điều kiện nhiều như vậy mà sống đơn giản quá vậy? Ông Việt Nam hỏi ông điều kiện ông nhiều quá mà ông bỏ hết thì ông trả lời thế này “Hưởng nhiều mất công niệm nhiều”, có hiểu không? Tại hành giả tứ niệm xứ là người ta sợ bày lắm, hành giả thứ thiệt á nó sợ bày lắm ví dụ như nó đói nó ăn thì nó chỉ chánh niệm lúc nó ăn, nó ăn xong cái nó về nó nằm lúc nó nằm nó biết nó nằm, nó ngủ rồi thôi mà nó thức dậy thì nó đi tắm lúc đi tắm nó chỉ biết nó tắm thôi, tắm xong nó vô nó đi kinh hành thì lúc đi hành biết kinh hành thôi, còn mà nó sợ bày, thí dụ như chiều là phải có trà chiều phải có socôla rồi phải có bánh ngọt. Rồi phải có người vô massage. Rồi phải có đi sauna. Đ chơi bowling, rồi đi yoga rồi tắm nước khoáng rồi tắm bùn khoáng. Nói chung là ông nói càng bày là càng niệm mệt lắm hiểu không?

mà chỉ cần mà ông thường thức mà ông không niệm là ông thất niệm. Mà đối với một hành giả mà miên mật á cái thất niệm là một thất bại. Hiểu không? Thất niệm là thất bại mà ông không muốn thất bại cho nên ông nói ông kia hỏi ông nhiều quá mà ông bỏ ông không thấy tiếc. “Hưởng nhiều mất công niệm nhiều”. Đặc biệt như vậy thì có thể mình không có tin nhưng mà tôi tin chuyện này. Có rất là nhiều người trên đời này họ sống rất giản dị vì ba lẽ.

Một bầm sinh là người giản dị,

Hai bầm sinh là người bần xin.

Ba bầm sinh là người có hàm dưỡng.

Họ không thấy được cái niềm vui trong chuyện hưởng thụ mà ngược lại họ tìm thấy niềm vui trong cái sự đơn giản. Tìm thấy niềm vui trong cái sự buông bỏ. Có hiểu cái này không? Đây là cũng thứ niềm vui. Có người hỏi vui là vì cuối tuần bà con trong gia đình tụ họp nhưng có người họ vui là vì cuối tuần họ được ở một mình. Thì trong kinh nói tùy khuynh hướng tâm lý mà cái kiểu tìm vui của mỗi người không giống nhau. Và cái này quan trọng nè. Cái này quan trọng lắm nè. Cái này phải ghi nè. Chính vì cái trình độ của mỗi người cho nên cái cách mà tìm vui của mỗi người không giống nhau nên từ đó cái trường hợp đau khổ của mỗi người không giống nhau. Hiểu không? Khi mà mình sống mình buông bỏ vật chất thì mình sẽ không bị đau khổ bởi vật chất. Hiểu hả? Mình đi tìm hạnh phúc trong tình cảm thì mình sẽ dễ dàng bị đau khổ trong tình cảm. Hiểu không ta? Mình đi tìm hạnh phúc trong tiện nghi thì mình sẽ rất dễ dàng đau khổ trong cái chuyện thiếu tiện nghi. Cho nên là người không biết đạo thì nghe nói là tu phải đơn giản mình nói chắc tại vì Phật là thánh rồi Phật kêu mình đơn giản nò. Không phải không phải là đơn giản như vậy nó còn cái ghê nữa. Bởi vì thích càng nhiều thì cái ghét nó cũng càng nhiều. Khi mà ta đi tìm vui bằng những cái rẻ tiền thì ta cũng sẽ dễ dàng bị đau khổ bởi những cái rất là rẻ tiền. Và Tây có một câu rất là hay, giá trị của một người nó nằm ở những thứ mà làm cho anh ta bị dao động. “Giá trị của một người nó tương đương với những gì mà đủ sức làm cho anh ta dao động”. Thí dụ như mấy cô có bằng tiến sĩ nhưng mà mấy cô khi nghe ai khen mấy cô khoái. Khi nghe ai chê mấy cô bị sốc thì cái giá trị của bằng tiến sĩ đó nó chỉ tương đương với mấy cái tiếng thị phi thôi. Một ông tiến sĩ mà vài 3 ngàn đô la mà đủ làm cho ông bị khổ tâm ấy thì cái giá trị của ông chỉ ngang với mấy ngàn đô la thôi. Một ông tiến sĩ mà

chỉ vì một cuộc tình qua đường, một cái overnight love story, một chuyện tình qua đường mà đủ để làm cho ông bị mất ngủ thì giá trị ông tương đương với một chuyện tình một đêm thôi. Hiểu không? Hiểu chưa? Trong khi trong mắt mọi người thì ai nghĩ ông là tiến sĩ. Nhưng mà thật ra cái giá trị của ông nó tương đương với những gì mà nó làm cho ông vui và buồn. Tôi biết các vị không đồng ý như một ngày đó các vị sẽ thấm cái đó. Cái giá trị của một con người nó tương đương với những gì mà nó làm cho anh ta dao động. Từ đó bậc thánh là vô giá. Là vì sao? Vì không có cái gì làm cho không có gì mua được bậc thánh. Không có cái gì dụ được bậc thánh và không có gì dọa được bậc thánh. Bây giờ hiểu chữ dụ và dọa không? Còn mình nói mình trí thức mình giàu mình quyền lực nhưng thật ra chúng ta rất dễ bị dụ và rất dễ bị dọa. Có hiểu đó không? Thấy ngon lành chứ để ẹt. À tôi nói rất là nhiều lần mà có nhiều người họ quê họ không dám nhận một ngày các vị kiếm được 10.000 đô la các vị có đi học khóa này không?

Tôi nói trước nha đi một ngày là mất 10.000 đó dám không?

Thấy chưa? Mình dễ bị dụ lắm. Mình dễ bị dụ lắm mà đừng có tưởng mình dễ bị dụ. Tức là Phật pháp mình nói là Phật pháp là quan trọng, sanh tử là đại sự mình nói dóc thoi chứ bây giờ chỉ có 10.000 đô la bây giờ đi học cứ đi học vậy đó là cứ 1 ngày là mất 10.000 à. Mà các vị biết trên thế giới này trên cái mặt bằng thế giới đó 10.000 không phải là số tiền lớn biết không? Trong đám nhà giàu 10.000 đô la nó ko phải chuyện lớn. Ấy vậy mà chúng ta chỉ vì sợ mất 10.000 mỗi ngày chúng ta bỏ không có dám đi học đạo mà cái này mới đau nè. Vì sợ mất 10.000 cho nên ngày nào cũng phải quần quật đến lúc 90 tuổi chưa có một ngày sống cho mình. Cho nên Đức Đà La La Ma ngài nói câu rất là hay. Thế giới đang sống trong nghịch lý. Chúng ta bán tuổi trẻ để lấy tiền, bán sức khỏe để lấy tiền, bán nhan sắc để lấy tiền. Có một ngày nào đó tiền quá nhiều chúng ta lấy chúng ta mua ngược lại ba thứ đó. Có điều mua không được có không? Làm quần quật tới tuổi nào đó thấy nó xệ nó dẫu chân chim đi ra qua Đại Hàn nó căng mà nó căng riết nó xanh ra cái tật tối ngủ không dám nhắm mắt, người ta chết không nhắm mắt còn mình ngủ không nhắm mắt. Tôi biết mà bởi vì nó chạy đi đâu thì cũng bên đảng đông nó trả về đảng tây nó cứ chần qua chịt lại nó như cái bàn cờ tướng vậy đó. Nhìn cái mặt là thấy chỉ thấy muốn là tướng sĩ tượng rồi. Cho nên là ngài nói rất là đúng. Chúng ta có một thời chúng ta bỏ tất cả, chúng ta bán thời gian để mua lấy tiền, bán sức khỏe để lấy tiền, bán nhan sắc. Lúc đang làm ăn mà quần quật rồi có một ngày khi thấy tiền nhiều quá mới khiên nguyên một cái núi tiền đi mua lại mấy thứ mình đã bán thì mua không được nữa. Và ngài nói câu phủ phàng, nói hơi đời đó là khi mà sự nghiệp mà nó hơi lên đỉnh rồi đó thì thường đàn ông nó được, chứ đàn bà lúc đó là nó hết nó bước qua hàng năm nhìn nó thấy thương lắm. Cho nên là lúc đó tự nhiên nó đau tức là đại gia nhưng mà cái muốn thì nó hừng hực như cũ nhưng mà điều kiện thì không còn nữa. Lúc đó đem đồ cho mấy cái ông mà thâm mỹ thì quý vị biết khó lắm phải không? Cho nên khi mình tạo một cái nghiệp gì đó là lập tức nó cho ra hai thứ quả đó là quả tái sinh và Quả bình sinh. Quả tái sinh nó cho ta vào cái cõi khổ và cõi vui. Còn quả bình sinh là nó cho ta sống kiểu gì sau khi tái sinh. Như vậy cái sướng khổ của mình nó không phải là tự nhiên trên đời nó rớt xuống mà nó là một nửa của cái quả thiện ác quá khứ. Còn một nửa kia là cái gì? Quả tái sinh. Cho nên nói tới tái sinh là mình cứ nhớ như em bé vậy đó. Hỏi tái sinh đạo Phật là sao? Quả tái sinh nó là một nửa của thiện ác. Còn một nửa còn lại chính là quả bình sinh. Quả bình sinh là những gì mà làm cho ta sướng khổ ngay sau khi tái sinh. Bất cứ nghiệp thiện ác nào nó cũng cho ta đúng hai quả đó. Chưa hết nó cái này mới ghê nè. Hai cái quả đó là hai quả cụ thể.

Còn cái quả thứ ba nó nằm trong ngoặc đơn. Nó không phải là quả mà nó là hệ quả. Các vị có phân biệt được cái hệ quả với hậu quả không? Hậu quả là cái được tạo ra bởi cái nhân, còn hệ quả là cái dây mơ rễ má nó được tác động gián tiếp gọi là hệ quả. Hậu quả là gì? Là khi mà mình làm việc ác, việc thiện nó cho ra hai thứ quả đó là quả tái sinh và quả bình sinh. Đó là hậu quả. Còn hệ quả là gì? Là khi mà ta làm ác nó sẽ để lại một thói quen. Và khi ta làm thiện nó sẽ để lại cái thói quen. Thói quen là sao? Đời sau sanh ra làm ác rất là dễ hoặc làm thiện rất là dễ. Tôi biết có nhiều người họ có một niềm vui rất là lạ. Họ có niềm vui khi họ cho nhiều hơn là niềm vui khi nhận. Có nhiều người cả đời chỉ biết vui khi nhận chứ không có biết vui khi cho. Có có loại người này phải không?

Tôi có thấy tôi có thấy trong Phật tử có nhiều người nghèo rớt mòng tơi. Có nhiều người không có mòng tơi để rớt nhưng mà họ lại thích cho lắm. Họ thích cho lắm. Còn có người á thì họ sát sanh rất là dễ. Có người sát sanh rất là khó. Có biết cái này không?

Có hả? Có người của phi nghĩa là không lấy. Còn có người là nhiều là lấy. Bất kể phi nghĩa. Có hiểu chứ phi nghĩa không? Phi nghĩa tức là lấy cái đồ mà của người ta đó gọi là của phi nghĩa. Rồi có nhiều người không biết Phật pháp nhưng mà cái bầm sinh của họ đó là họ không có lấy cái của phi nghĩa. Họ không có thoải mái khi mà lật lọng lừa đảo gian xảo họ không có làm được. Cho nên cái hậu quả của nghiệp thiện nghiệp ác là gồm có hai đó là quả tái sinh và quả bình sinh. Nhưng mà cái hệ quả của nó là để lại một cái thói quen. Đó là một chuyện. Và một chuyện nữa bốn luật nhân quả Nhân tạo ra quả.

Quả tác động nhân

Nhân tác động nhân

Quả tác động quả

Nhân tạo ra quả là sao? Tức là nhân thiện hay ác, tức là 14 hoặc 25 nó sẽ cho ra hai quả là quả tái sinh hoặc là quả bình sinh. Cái đó đúng rồi phải không? Đó giờ mình học ai cũng biết hết đó.

Quả tác động nhân là sao? Khi mà mình sanh ra giàu, nghèo, khỏe hay bệnh thì trong cái điều kiện đó mình sẽ dễ làm thiện hay làm ác hơn. Tôi hỏi đó tôi bủn xin cho nên tôi sanh ra trong gia đình nghèo. Nghèo là quả, Trong cái quả đó đó tôi dễ làm bậy lắm biết không? Tôi sanh cho vùng sâu vùng xa đó mò cua bắt ốc rồi còn nếu mà tôi ở chợ thì lừa đảo lật lọng cân gian bán thiếu. Có biết cái đó không? Tại tôi nghèo mà, cái đó gọi là quả tác động nhân. Nghe kịp chưa? Chưa kể còn cái này mới ghê nữa. Tái sinh là quả đúng không? Do tái sinh tôi sanh làm con cọp con beo thì các vị biết tôi tạo nhân gì trong cái kiếp đó không?

Hiểu chưa? Đó quả tác động nhân tức là cả cái quả tái sinh lẫn cái quả bình sinh nó đều là cái điều kiện để cho tôi tạo ra nhân thiện hay nhân bất thiện dễ hay khó đúng không? Đúng không?

Sẵn đây tôi nói cạn luôn. Mình có nhan sắc thì mình tránh được một số cái phiền não. Còn mình không có nhan sắc mình cũng tránh được số phiền não. Có không

Đó phải không? Tức là khi mình có nhan sắc là mình thích làm tiêu tam lắm mà còn cái mặt cỡ tôi sao mà làm tiêu tam được, hiểu không? Như vậy là quả tác động nhân.

Rồi bây giờ nhân tác động nhân hỏi này mới giảng xong hễ làm ác nó quen tay, làm thiện nó quen tay, ăn cắp quen tay, ngủ ngày nó quen mắt. Có không?

Cho nên cái trường hợp đó gọi là nhân tác động nhân. Ở đây có mấy chữ “tác động”? Ba. Ở đây có mấy chữ “tạo” ra? Một.

Cái thứ tư là quả tác động quả. Khi mà mình lãnh nhận một cái quả nào đó thì nó là cái điều kiện để mình nhận những cái quả khác tương ứng. Hiểu không? Thí dụ như tôi do cái quả xấu tôi làm con chó thì cái khả năng mà tôi bị giết rất là cao. Cái khả năng tôi bị đánh rất là cao. Khả năng tôi bị bỏ đói rất là cao. Khả năng tôi bị xiềng xích rất là cao. Chứ còn nếu tôi sanh ra làm con tỷ phú thì khả năng mà bị bỏ đói, rồi bị xiềng, khả năng đó rất là thấp đúng không? Thì trường hợp đó gọi là quả tác động quả. Có nghĩa là khi mình lãnh cái quả này nó sẽ làm cái nền để nhận những cái quả khác mà nó tương ứng. Mà quả gồm có hai. Quả tái sinh và quả bình sinh. Quả tái sinh là do tôi đầu thai vô trong đó tôi sẽ có điều kiện để tôi nhận nhiều cái quả khác. Còn quả bình sinh là khi mà tôi sanh ra mà tôi bị tật nguyên thì tôi sẽ dễ bị những cái khổ mà nó ăn theo cái tật nguyên. Như mình được hưởng cái quả lành thì nhiều cái quả lành khác nó hay đi theo lắm. Ví dụ như mình đẹp mình giàu mình hay được cái quả là được người ta mời ăn lắm đúng không? Còn cái thứ nghèo mà xấu dễ bị người ta đòi nợ lắm. Tôi nói thật luôn như thầy Pháp Hòa mà ông giảng đây nè. Nước uống không hết tám luôn. Tám Lavie, Evian. Còn trăm ngòi đây nè. Đích thân đi mua nước mua đó. Nước mua nè. Nước mua bị phải trả tiền nó lại đó. Hiểu không ta? Tức là quả nó tác động quả.

Khi nhận cái quả này thì nó là điều kiện để ta nhận các quả khác tương ứng. Đó là quả tác động quả. Còn quả tác động nhân là khi nhận cái quả này thì ta sẽ làm thiện làm ác dễ hơn.

Nhân tác động nhân là sao? Là thói quen. Thói quen nó cứ lặp đi lặp lại. Và các vị đừng có nghĩ rằng chuyện đó không có. Cái chuyện bậy mình làm được nó hay có trốn lắm. Có không? Có có trốn mà có ai tin vậy đó không? Tôi nè có nhiều chuyện biết nó không có nên mà thấy làm được cái làm hoài rồi. Quý vị biết tôi giảng là tôi không có ý giỡn quý vị biết không? Mà tôi quá buồn ngủ tôi phải giỡn cho nó tỉnh mà lâu ngày nó thành nó quen. Chứ c bản chất tôi nghiêm túc. Cho nên nói tới nhân quả mình nhớ tới bốn luật.

Một là nhân tạo ra quả.

Hai là quả tác động quả
Ba là quả tác động nhân
Bốn là nhân tác động nhân

Từ đó giờ bà con nghe chữ nhân quả chỉ biết có một cái phải không? Bà con chỉ biết cái là nhân tạo ra quả thôi. Nhưng mà thật ra nó có ba cái sau đó nữa. Cho nên nghe cho kỹ cái này quan trọng nè. Chính vì có học cái này kể từ hôm nay khi sắp làm cái gì ta phải nhớ đến luật một đó là cái việc này sẽ dẫn tới quả gì? Thứ hai, những khi ta buồn vui thì ta phải tự xét rằng cái buồn vui này nè coi chừng nó làm nền cho cái xấu. Cái điều thứ ba đó là mỗi lần mà ta phát hiện ra mình bất thiện thì hãy tự nhủ rằng coi chừng nó được lặp lại.

Thiện lặp lại ok mà xấu lặp lại không ok nha. Rồi cái thứ tư là quả tác động quả. Mỗi lần buồn vui thì mình nghĩ thôi tới đây đủ rồi. Chứ còn đừng có lấy cái này làm nền cho vô vàn những thứ khác nữa. Thí dụ như nghèo hay có tật mượn nợ. Có không nhiều người có nhiều người tôi biết họ thích xài tiền mượn lắm mà cái nghiệp nó khiến mượn khi mà mình bị lệ thuộc người ta đó thì có nhiều khi cái nhà mình phải đem bán rẻ và để trả biết cái đó không? Rồi chưa kể phụ nữ mà có tí nhan sắc mà thích xài tiền mượn thích xài tiền chùa đó thì các vị biết chuyện gì xảy ra phải không? Hay là bắt tôi nói luôn

hiểu không? Có nghĩa là khi mà mình có cái tật thích xài tiền chùa đó tức là tiền bá gia đó thì nó sẽ làm cái nền cho bao nhiêu cái quả khác nó đổ ập tới lúc đó đừng có trách nha. Cho nên tại sao phải học cả bốn là bởi vì trong đời sống mình chỉ cần nhớ bốn cái này mình sống đã ok rồi. Luôn luôn nhớ là nhân tạo ra quả. Cái này đó giờ mình hiểu nhưng mà quả tác động quả. Quả tác động nhân, nhân tác động nhân. Bốn cái này rất là quan trọng. Cho nên hồi sáng bà con nhớ ngài LÊNin ngài nói không? Khi ta bị người khác đối xử tệ, đó là họ đang tạo nhân xấu và ta đang gặt quả xấu. Mọi chuyện hãy dừng lại ở đây. Và nếu mà ta phản ứng á thì ta đang tạo thêm nhân xấu. Và nhớ hồi này ông ông ông thiên sư ổng nói không có điều kiện rượu thịt đó là phước mà biết từ chối nó là đức. Mà người có đức thì mặt sức mà ăn và có cái đức nó có cái lợi thế này nè. Có nhiều người họ hỏi tôi vậy chứ mình có mà mình không hưởng uống thì tôi nhớ tôi trả trả lời thế này. Cái này phải không phải tôi nói mà trong kinh nói, người ta nói tôi nhắc lại: có mà không hưởng uống thì trong kinh giải thích này. Có mà hưởng là chỉ hưởng được có một lần nữa thôi. Hiểu không? Còn có mà biết từ chối, từ chối này không phải là “kẹo” nha. Không phải kẹo mà là vì cái lòng tu ấy thì mình sẽ được nhiều lần nữa. Chưa hết còn có cái này mới ghê. Chuyện hưởng thụ nó sẽ thành thói quen đời sau sanh ra khi không còn cái để hưởng nữa thì sao ta? Gặp cám heo cũng hưởng nữa. Có hiểu chữ đó không? Cái đó rất dễ sợ. Các bà con nhớ hồi sáng tôi nói chúng sanh từ chữ phạn là chữ Sattva có nghĩa là dính nhớ không? Các vị có biết rằng người nghèo họ cũng có cái chỗ để họ dính có không ta? Có hả?

Họ mơ là chồng xích lô vợ vé số rồi cái tôi về có một bữa cơm tôi vậy là họ hạnh phúc lắm. Rồi tôi ông chồng về đưa cho bà mơ. Bà đếm đếm đếm đếm cái bà bỏ vô cái bao vải rồi vô một lớp áo, hai lớp áo, lấy kim tay gài lại lâu lâu vắng ai, cái móc ra đếm nó đã lắm quý vị biết không
Có buổi trưa hè, cái này trong kinh kê, buổi trưa hè đó nắng dữ lắm thì ông vua ổng ngồi ở trong cung ổng nhìn ra ỏ thấy có cái anh nhà nghèo đi ngang vừa đi vừa hát, mình nóng thấy bà nội mà thằng này nó hát hay vậy ta để kêu vô hỏi có gì vui mà hát. Cái nói hạ thần để dành đủ tiền cứ vợ rồi để dành được ba đồng vàng gánh nước 10 năm bây giờ bữa nay đủ rồi bây giờ bây giờ gặp con nhỏ nào cưới cũng được hết á thì ông vua thấy ổng thấy thú vị ổng nói bây giờ trăm cho khanh 1000 vàng, ổng nói trời chắc 1000 chắc xiu, cái đó thôi bây giờ ông vua thấy thích quá ổng nói thôi bây giờ cho khanh một nửa đất nước để làm vua ngang với trăm khanh chịu ko, ổng nói chịu mà hỏi bây giờ đất của trăm một nửa là giáp biển một b nửa là giáp rừng lấy phần nào, cái nó lấy Bên phần giáp rừng, cái hỏi sao kỳ vậy? Nói tại bên đó có chôn ba đồng vàng, hiểu không hả?

Nó kinh khủng như vậy đó. Có nghĩa là tại vì cái phước của người nghèo nó chỉ tới đó thôi cho nên nó không có rời được. Và có một câu chuyện đó tôi cũng kể trong lớp Kalama là cái thời mà mà khối Đông Âu chưa có rã đó thì có buổi trưa đó có ông nông dân ổng gánh một gánh rơm ổng đi ngang phố thì có ông cán bộ ổng đi ngang ổng nói cái gánh rơm của ông chỉ bao nhiêu cái ông này nói 10 đồng, tôi trả đồng chỉ 15 đồng, đồng chỉ liệng đi, đồng chỉ đi về dọn nhà giùm tôi, khiến tù khiến bàn ra, tôi về nhà mới mà cái gánh rơm có 10 đồng mà giờ tôi trả đồng chỉ 15 là ông kia ổng

mừng lắm liêng cái đùng, ông đi theo ông này ông đi mà ông cũng đi quay lại ông nhìn hoài, cái ông cán bộ hỏi nhìn cái gì cái ông nói sao thấy cái đồng rom nó không có dành. Hiểu tâm trạng đó không. Người ta đã trả 15 là mình đã ngon lành rồi nhưng mà ông lấy cái đồng rom đó ông về ông xài thì mình không có tiếc còn này sao thấy ông kêu liêng mà sao thấy sao vậy đó, nó khó lắm, là cái tâm nó dính trong đó. Mình ngoại tình nhưng mà vẫn ghen với bà xã với ông xã có không. Mình đi ngoại tình nhưng mà cái người kia là không có được phép với ai. Có không? Vì sao? Vì nó đã lỡ dính rồi. Nghĩa là cái đó là của tôi. Thì cái dính này nó rất là dễ sợ.

Cho nên có phước mà biết từ chối nó nó được nhiều cái lợi lắm. Một là mình có điều kiện để mình tạo ra vô số phước khác. Thứ hai là mình không tạo ra cái phước gục mặt đắm chìm ở trong cái quyền lợi của mình. Còn nếu mà mình cho rằng của tôi, tôi có quyền hưởng. Ok. Thì theo luật pháp thì nó ok thôi nhưng mình sẽ tạo ra một thói quen đời sau sanh ra. Khi không còn gì để hưởng thì mình sẽ gục mặt trong những cái không có đáng như này giờ là cái gì? Đồng rom, rồi cái gì nữa? Ba đồng tiền vàng. Rồi cái gì nữa? Gục mặt trong cái người mà mình đã vốn bỏ rồi nhưng mà cái lòng không buông được. Có nghĩa là cái khổ khổ toàn tập khổ nhiều tập.

Trong khi Bồ Tát trong kinh nói ngài ngài Bồ Tát có ba điểm đặc biệt. Một là luôn luôn hướng đến cái tốt hơn. Bồ Tát luôn luôn hướng đến cái tốt hơn. Thí dụ như ngài sơ sanh ra trong một cái môi trường nông thôn thì ngài nghĩ không lẽ giờ cứ bán mặt cho đất, bán lưng cho trời thế này, ngài phải nghĩ cái gì đó nó hơn cái từ cái cái người nông dân phải lên tới phú nông. Từ Phú Nông phải lên tới đại gia mà đại gia dưới quê ngài phải lên đại gia trên thành phố, Bồ Tát á. Nhưng cái này mới ghê. Khi đã có đủ tiền rồi ngài mới lại nghĩ tiếp hưởng một mình mà đem chia người khác cái nào hơn, ghê không? Rồi khi mà ông chia mà ông đòi đó thì ngài mai nghĩ thêm tiếp tục để tóc như vậy nè với cái bỏ hết vô trong rừng cái nào hơn, bỏ vô rừng. Rồi khi ngài đã vô rừng rồi mà ngài sống uống nước suối ăn rau rừng ngài nghĩ cái này nè tới đây là hết hả, nó có cái gì hơn nữa không, tu thiên mà khi ông tu thiên ông đắc sơ thiên nhị thiên ông nghĩ có cái nào hơn cái này nữa không, đắc tam tứ thiên hiểu không tức là ngài luôn luôn hướng tới cái tốt hơn đó đặc điểm của bồ tát chứ ngài không có bị tự chôn chân ở trong chuồng cũi lòng chậu như mình, còn mình được ở đâu dính đó được đâu dính đó, mà tôi hay nói là sông có khúc, người có lúc được chút chút tưởng mình chín nút. Tức là mình lúc nào mình cũng thấy là số một hết.

Cái số hai, Bồ Tát luôn luôn có khả năng buông bỏ rất tốt. Vì cái thứ nhất nó ăn với cái thứ hai luôn luôn hướng tới tới cái tốt hơn. Cho nên là phải có cái thứ hai nó mới hỗ trợ được. Đó là buông rất tốt. Còn mình là tôi hay nói tu có hai cách. Tu kiểu thả điều và kiểu thả chim. Nhớ không? Mình hay bố thí theo cách thả điều nói cho nhưng mà cái lòng nó dính mắc tùm lum hết á phải không? Cho mà cái lòng đó còn để ý coi cái người đó họ xài làm sao rồi mình cho vì mình nguyện như này cái kia rồi nói chung là mình cho ra mà cái lòng nó còn dính hoặc mình cho mình tối mình nghĩ tra biết vậy thay vì đưa 100 đưa 50 được rồi, cái đó cho cho kiểu thả điều. Có tôi thấy có nhiều bà có hoặc có nhiều bà mới đưa mình trong cái tối cái bả lại nhờ mình đòi tiền, bà đòi cái bả nói bả thiếu rồi coi như bả lấy lại được 20.

Còn bố thí kiểu thả chim là sao buông ra chim bay là hết, rất là khó tu kiểu thả chim rất là khó có nghĩa là buông ra là chỉ cái vèo là coi như là mình phui tay mình đi về thôi. Cho nên bồ tát có cái rất là làm chuyện rất là đặc biệt là cái khả năng buông bỏ rất tốt. Tức là cái chuyện cần bỏ là bỏ và đã bỏ rồi thì không có còn dây dưa nữa nha.

Rồi cái thứ ba bồ tát không bao giờ tự giam nhốt mình trong một cái lòng chậu nào. Cái điều thứ ba này nó cũng liên hệ tới hai điều trước. Giam nhốt trong lòng chậu là sao? Không có hải lòng trong bất cứ một cái không gian bó buộc nào hết. Không gian đó là gồm cái gì ta? Không gian tình cảm, không gian tài sản, không gian quyền lực, không gian tiền tã. Có hiểu chữ không gian không ta? Còn mình được ba mớ là được nhiều là bị tự nhốt. Được nhiều là tự nhốt. Các vị biết hôm nay á bên tàu các vị tới chỗ trung tâm của Covid là cái gì ta? Vũ Hán. Nó có một cái lầu gọi là lầu hoàng hạc. Trong đó có cái bài thơ của Thôi Hiệu á ông làm bài thơ rất là nổi tiếng mà về sau này đó là nhà thơ Lý Bạch tới. Ông thấy cảnh đẹp lắm mà ông muốn làm thơ mà ông bị ám ảnh bởi cái câu thơ của Thôi Hiệu đó ông không làm thơ mà ông đề hai câu thôi. "Nhân tiên hữu cảnh đạo bất đắc, Thôi Hiệu đề thi tại thượng đầu" trước mắt có cảnh đẹp muốn làm thơ lắm nhưng mà thôi thấy Thôi Hiệu đề viết bài thơ ở trên đó rồi ngại lắm. Đó là về lý bạch. Còn Thôi Hiệu tương truyền rằng

sau khi làm xong bài thơ Hoàng Hạc Lâu thì chàng e ngại không dám làm bài khác bởi vì sợ nó dở hơn tự nhất ở trong chính cái tác phẩm của mình. Mình cũng vậy mình mà gây dựng được cái gì chút đỉnh cái là bắt đầu rồi là xong không có cái gan nhảy ra bởi vì trời cao đất rộng mà tự giam nhốt mình trong một cái lồng cũi chuồng chậu cái đó thì nó đau lắm, nhưng mà rất hiếm người có cái gan làm chuyện đó tôi nhớ tôi kể hoài cái chuyện này một anh chàng võ sinh lạ thầy xuống núi để mà lập võ đường thì ngài xuống núi sự phụ cầm tay mà nói con à chúng ta là con nhà võ chúng ta đi lập nghiệp bằng cái nắm đấm con nhìn nắm đấm của thầy này đã nói nắm nắm đấm có nghĩa là. Thì con hãy nhớ cái nắm trong cái lòng tay nó nhỏ hơn cái nắm trong cái vòng tay, cái nắm trong cái nắm tay nó luôn ít hơn cái trong vòng tay mà cái nắm ở trong vòng tay nó ít hơn là cái nắm ở trong tầm mắt. Mà cái nắm ở trong tầm mắt nó nhỏ hơn cái nắm trong đầu của con. Hiểu không? Hiểu không? Đa phần là chúng ta cứ vậy không mà. Hiếm có người nào biết bung cái này ra để mà vậy lắm. Mà há bung ra được thì chỉ tới đây là maximum chứ hiếm có tên nào mà biết hướng biết nghĩ đến cái tầm mắt đó. Phóng tầm mắt ra cái tối ngày cứ nhìn này không à. Rồi cái tên thứ ba nó khá hơn là nó biết phóng tầm mắt. Nhưng mà tên thứ tư á thì mới là giỏi. Cái trong tầm mắt cũng ít lắm. Phải vượt khỏi ao làng ra biển lớn. Có nghe câu này không? Vượt khỏi ao làng ra biển lớn. Có nghĩa là cái trong tầm mắt chưa đáng kể phải là cái trong đây nè. Ông Einstein ông có một câu rất là hay. Ông nói kiến thức knowledge nó không bằng cái imagination. Ông nói cái kiến thức nó không có bằng cái khả năng tưởng tượng. Vì kiến thức nó luôn luôn là có giới hạn. Nhưng mà khả năng tưởng tượng thì nó không có giới hạn. Cái câu đó có thể hiểu theo nhiều nghĩa nhưng mà theo trong tinh thần mà tôi đang nói Thì vị Bồ Tát không có tự giam nhốt mình ở trong cái này. Vị Bồ Tát khác mình chỗ này. Mình nghĩ tôi làm được cái gì? Còn Bồ Tát tôi có thể làm được cái gì? Có hai có hai hiểu hai câu này không? Tôi làm được cái gì có nghĩa là khả năng tôi làm được cái gì đó là khả năng ngay bây giờ. Còn Bồ Tát á là tôi có thể làm được cái gì? Tức là bao gồm luôn những khả năng mà hiện giờ tôi chưa có làm được. Có có phân biệt hai cái này. Không

tôi vừa cưới ai và tôi có thể cưới ai hai cái này khác hay giống. Khác chứ mình thì chỉ có thể là tôi làm được cái gì, bồ tát là tôi có thể làm được cái gì thì cái chữ có thể này nó bao gồm luôn cả những cái mà hiện giờ ngài chưa có khả năng hiểu không? Hiểu hả?

Cho nên nhớ nha là nói đến tái sinh là phải nói đến nhân quả và nhân ở đây nhân quả đây gồm có bốn luật:

luật một là nhân tạo ra quả

luật hai là quả tác động quả

luật ba là quả tác động nhân

luật bốn là nhân tác động nhân

Biết được bốn luật này mình có thể kiểm soát được đời sống và sinh hoạt của mình dễ hơn đúng không? Khi sắp làm điều bậy ta nhớ tới cái luật luật gì? Nhân tác động quả. Khi đang chịu quả thì ta nhớ đến luật gì? Quả tác động nhân, quả tác động quả phải không ta? Còn khi mà là sắp làm chuyện bậy thì mình nhớ đến hai luật. Một là nhân tạo ra quả và nhân tác động nhân phải không? Khi mà sắp làm chuyện gì đó mình nhớ hai luật mà khi đang chịu hoặc đang hưởng cái gì mình cũng nhớ hai luật tức là quả tác động nhân và quả tác động quả. Phải thuộc như cháo 2:00 sáng dựng đầu vậy trả lời ro ro ro. Cái đó mới tu được thì lúc cái phản xạ của mình lúc mình đang tu thiền là mấy cái này nó càng bén nó càng tốt. Và cái này tôi cũng nói luôn Phật pháp có vô lượng pháp môn chúng ta chỉ biết cái ba mớ khó tu lắm thí như tôi biết có nhiều người là được sư phụ dạy là hễ mỗi lần nổi giận thì rải tâm từ các vị có nghe cái đó không tôi nói thiệt tôi là người đầu tiên chống cái đó. Nó đang điên nên làm sao mà rải nổi. Thì lúc đó tôi lại nhớ cái này tôi lại tu được. Hiểu không? Lúc mình sắp mình đang điên lên mình dễ nhớ cái này là quả là báo, quả này nhân coi chừng nhân tạo ra quả và coi chừng cái này là quả tạo ra quả. Hiểu không? Còn cái chuyện mà đang giận mà kêu rải tâm từ rải gì nổi. Rải đỉnh thì có chứ làm gì có rải.

Cho nên nói tới tái sinh là phải nhớ luật nhân quả nha. Rồi bây giờ bắt đầu mới vô sâu nè. Nghiệp dẫn đến tái sinh gồm có hai trường hợp.

Nghiệp dẫn đến tái sinh và bình sinh nói chung là nghiệp cho quả gồm có hai trường hợp Nghiệp cho quả gồm có hai trường hợp.

Trường hợp một là nghiệp tạo do tác động trước mắt. Như bầm sinh ta là người bủn xỉn nhưng mà có thể trong hoàn cảnh đặc biệt ta có thể bỏ thí. Rồi bầm sinh ta là người rất là hiền lành nhưng mà trong trường hợp đặc biệt ta lại nổi điên lên. Nó chộc mình quá mà mình nhin, mình chịu không có nổi. Mình cũng phải điên. Nói nó hoài nó không hiểu thì cũng điên chứ không phải không. Đây nói hoài nó không hiểu. Giảng khô cổ từ sáng tới chiều nó không hiểu thì người hiền cách mấy nó cũng nổi điên. Trường hợp một là cái gì? là nghiệp tạo theo cái tác động trước mắt.

Trường hợp thứ hai, nghiệp tạo theo khuynh hướng tâm lý. Theo khuynh hướng tâm lý có nghĩa là sao? Cái này hiểu bắt đầu hiểu rồi. Tức là bản thân mình là người rộng rãi thì việc mình bỏ thí nó là chỉ tuân theo cái bản năng thôi. Bản thân mình là người nóng tính nên chuyện mình động tay bạn động chân nó chỉ là bản thân thôi. Cái này nó mới một nửa. Một nửa sau mới ghê nè. Tùy trường hợp ta tạo nghiệp theo cách nào. Cách nào là cách trên đây. Vừa rồi mình học hai cách tạo nghiệp đúng không? Một cái là tạo theo do cái tác động trước mắt, còn 1 cái là do khuynh hướng bầm sinh đúng không? Thì tùy trường hợp mà tạo nghiệp theo cách nào? Khi hưởng quả chúng có tác động đến ta hay không? Có hiểu được không? Tác động theo hướng: quả tác động quả và quả tác động nhân.

Tùy thuộc vào cái việc mà ta tạo cái nghiệp gì thì mai này khi mà ta hưởng quả đó thì cái quả đó nó có ảnh hưởng đến ta như thế nào. Nó ảnh hưởng bằng cách là quả tác động quả hay là quả tác động nhân.

Tôi là người bủn xỉn? Nhưng mà do một cái hoàn cảnh đặc biệt nào đó tôi bỏ thí đời sau sanh ra tôi rất là giàu. Nhưng mà cái giàu đó nó lại không làm điều kiện để cho tôi rộng. Bởi vì cái bỏ thí kiếp xưa đó là chỉ nó gần như là tai nạn vậy đó. Là sự cố. Cho nên bây giờ tôi sanh ra tôi giàu thiệt.

Nhưng mà cái giàu nó không đủ để cho tôi móc ra tôi chia cho người ta có hiểu không?

Rồi nghiệp xấu cũng vậy. Tức là tôi thật sự bầm sinh tôi không phải là người hiếu sát không có thích sát sanh nhưng mà do một hoàn cảnh đặc biệt nào đó tôi sát sinh. Thì do cái nghiệp sát đó tôi sanh ra tôi bị yếu thọ tôi bị bệnh hoạn tùm lum hết nhưng cái yếu thọ và cái bệnh đó nó không có đủ để làm điều kiện để cho tôi vì chữa bệnh mà tôi giết, sát sanh. Hiểu hả?

Còn có nhiều người là vì để cái chữa bệnh đó, họ đi nuốt thần lẩn, rồi họ đi lấy chuột con họ bọc đất sét họ nướng rồi họ mài họ uống. Biết cái đó không? Có nhiều cái món mà nó ác dữ lắm. Làm thuốc ấy có biết cái đó không? Và có nhiều khi do cái quả mình nghèo và từ cái nghèo đó mình tạo ra rất là nhiều nghiệp xấu. Có biết cái đó không? Còn có nhiều người do cái quả bủn xỉn họ sanh ra họ nghèo nhưng cái nghèo đó không đủ để làm cho họ trở nên bất thiện. Có cái này không? Rồi ngược lại cũng có những người do phước xưa mà họ được giàu được đẹp nhưng mà cái giàu đẹp này nó không đủ để cho họ bị hư. Còn có những người là cái giàu cái đẹp chỉ đẩy họ vào đường cùng thôi. Có không?

Có nhiều người họ xấu một chút là ổn rồi. Xấu một chút là ổn. Nó nghèo một chút là nó ổn. Nó đừng có học vị bằng cấp là ổn rồi. Mà cái này nó có nhiều quá. Nó có nhiều quá. Và khi mà nó có nhiều quá thì lúc bấy giờ đối với người lành á thì những cái đó nó là công cụ làm việc. Nhưng mà đối với người bất thiện những cái đó là hung khí gây án. Có hiểu được bốn chữ này không ta?

Nhan sắc kiến thức và tiền bạc đối với người lành đó thì nó là công cụ làm việc. Còn đối với người ác thì nó là hung khí gây án.

(Trời ơi thấy thương quá. Tôi nhìn các vị tôi mới tin là mà cái mấy người kiếp trước không có nghe pháp kiêu sao nó sao cái mặt giống vậy đó. Tôi coi kinh không có tin. Tôi nói trời ơi con người mà chứ phải cái con gì mà nói không hiểu. Vậy bây giờ tôi thấy tôi tin rồi. Nhưng mà người ta nói nặng mà không giận là gì? Là đức đó. Người ta mắng là giận là thất đức đó. Hiểu phải không?)

Cho nên chiều nay nói tới nhân quả là phải hiểu tới bến như vậy. Có nghĩa là nghiệp nó có hai trường hợp.

Tạo nghiệp vì tác động trước mắt.

Hai là tạo nghiệp là vì tuân theo cái khuynh hướng.

Và tùy thuộc vào cái việc ta tạo cái nghiệp theo cái kiểu nào trong hai kiểu đó. Khi mà hưởng quả đó thì ta có bị cái quả đó nó tác động theo hai cái này hay không? Còn cái luật kia cái quả đó nó có thể tác động nhân hay không? Nhân thiện hay là nhân bất thiện? Và cái quả đó nó có làm nên để cho mấy cái quả khác nó trôi ra hay không? Hiểu hả?

Thí dụ như như như Bồ Tát trước khi ngài thành Phật thì ngài cũng là là có lúc ngài cũng tạo nhiều cái nghiệp xấu. Nhưng mà nghiệp xấu đó là không phải do người ngài như vậy mà do hoàn cảnh. Cho nên khi mà ngài chịu cái quả đó đó cái quả đó không có đây này vào trong bóng tối của tội ác hiểu không? Còn mình há khi mà mình hưởng quả rồi đó há là bùm bùm bùm mình hưởng quả xấu rồi mình làm toàn chuyện bậy mà tới hưởng quả tốt cũng bậy luôn có không. Nói chung cái nguy của phạm phu mình, sướng quá thì nó đắm chìm mà khổ quá thì nó tìm cách nó giải quyết mà cả cái chuyện đắm chìm và cái cách giải quyết vấn đề của mình đều là tội ác hết cho nên dòng luân hồi nó có cái này để sợ nè.

Cái này chuyện là rất khoa học chứ không phải là về tôn giáo cái này khoa học. Bản thân mỗi người có tâm ác nhiều hơn tâm thiện. Cho nên chúng ta làm cái tội ác nhiều hơn cái nghiệp lành. Đó là một chuyện. Mà chính vì làm cái ác nó nhiều hơn cái lành cho nên sanh ra đùng có trách là khổ nhiều hơn nó vui. Đó là một chuyện. Chuyện thứ hai rất là khoa học. Chính vì cái bất thiện của mỗi người nó quá nhiều, nó nhiều hơn cái thiện cho nên bước ra đường nhắm mắt rờ toàn là người xấu không. Người xấu nhiều hơn người thiện. Và khoan nghe tôi nói ở đây có nhiều người tôi chưa có định nghĩa các vị nghe chữ “xấu” các vị lại hiểu lầm. Theo trong Phật pháp xấu đây nó không có phải là đâm cha chém chú mới xấu. Mà xấu đây là cái người mà dễ dàng tham, dễ dàng sân, dễ dàng si thì gọi là người xấu. Chứ không phải xấu là phải làm cái gì đó pháp luật sờ gáy, cảnh sát kêu cửa mới gọi là xấu. Cái đó là lên tới xấu cụ thể, xấu điển hình rồi. Còn cái xấu tiềm năng. Ở đây cái xấu tiềm năng rất cao. Hỏi thiệt nói nhỏ tôi không kể ai đâu. Ai hỏi mới nói. Quý vị nghĩ quý vị có khả năng lấy của phi nghĩa không? Thí dụ như mình bán buôn bán nhà đất mình thổi giá rồi đó. Mình có khả năng ngoại tình không?. Có. Thấy chưa? Rồi mình có khả năng mà sát sanh có lẽ là các vị không có dám nhưng mà tất thờ rồi khả năng sát sanh mình rất cao đúng không hả? Làm con này con kia hoặc là sanh vô cái gia đình mà sát sanh á là mình dễ ẹ à. Cho nên mình bây giờ mình đẹp mình giàu mình sang cách mấy nhưng mà cái chủng tử mà ăn phân với ăn thịt sống của mình rất cao. Có biết cái đó không? Nó tất thờ một cái nó về bên Amazon nó qua bên Phi Châu một phát là con gì nó cũng ăn hết á. Các vị có biết con rồng Comodo không? Các vị thấy nó xé môi không? Nó xé môi rồi. Cái vị gặp rắn mà nó nuốt, mà rắn trần mà nó nuốt môi đó thì mình chỉ cần tất thờ mình chung vô trong đó mà là mình cũng nuốt ực ực vậy đó chứ đâu có phải tầm thường mà bây giờ thì yêu điệu thực nữ quân tử hiểu cầu nhìn ai cũng duyên dáng á trời ơi toàn là trần, rắn không đó. Cho nên là tôi có đọc một câu chuyện thiền là có một cái vị thiền sư đó không biết ngài có đặc không trong đó không có nói, mà chỉ kể ngài có một cái huệ căn rất là lạ đó là ngài nhìn ai ngài thấy được cái tâm thiện, bất thiện của họ, thấy bằng hình ảnh chứ không phải là thấy như kiểu Đức Phật ngài biết. Còn mình á mình thấy bằng hình ảnh cụ thể. Cái biết của Đức Phật này thì quá cao mình đừng có đụng tới. Nhưng cái vị thiền sư này lạ lắm. Thí dụ như có một lần đó khách nguyên đám khách nhà giàu tới ông thấy đám khách nó vô ông nói với đệ tử ông nói bữa nay toàn là con gì đâu không. Thì đệ tử nó hỏi con gì là con gì thầy? Thì ông nói sao có nai, có bò, có cạp, có trần. Rồi cái đệ tử nói lạ thầy, nó toàn đại gia không đó. Cái nó lại sư phụ thì nó không dám hỏi gì, nó nói sư phụ có ok không. Chứ còn hỏi này toàn là người đẹp người giàu không. Sư phụ nói hỏi này ta thấy sao ta nói như vậy. Thấy nai, thấy bò, thấy cạp, thấy trần. Đệ tử nó thấy lạ, nó buồn lắm, tại sư phụ mà vậy là lần rồi hiểu không? Sư phụ lần là cái chắc rồi. Nó buồn lắm thì nó mới đi ra nó mới nói với thằng sư huynh, nói sư phụ kỳ quá đi đây là là biết bao nhiêu lần mà ta vô ta đánh lễ sư phụ sư nói là thấy con này con kia không, thì sư huynh nói Sư Phụ đâu có lần đâu, mình lần để mai chiều vô hỏi sư phụ thì mai chiều lúc sư phụ đang ngồi uống nước vậy đó cái hai anh em lết lết lết vô nói Sư Phụ, tui con tin Sư Phụ tuyệt đối, sư phụ giỏi kinh điển, Sư phụ không lú lẫn nhưng mà sao sư phụ nói kỳ quá. Sư phụ nói thì ta nói có sao ta nói như vậy và chỉ nói cho hai con nghe thôi. Thì sáng này ta thấy nai, thấy bò, thấy cạp, thấy trần vậy đó họ quý họ lạ mà tôi thấy họ ngồi một bày vậy đó. Thì lúc đó sư phụ mới nói, sư phụ chực nhớ ra 1 chuyện, Sư phụ hỏi chứ họ làm nghề gì vậy? Thì nó mới kể ra. Thì ra trong đó là toàn là gian thương nè, gian thương địa ốc nè, bán gạo, bán dầu, bán muối nè. Rồi có những người chuyên có những cái ông mà chuyên môn mà giàu sang lúc nào đi chùa lúc đi mà lúc về là rất là háo sắc. Có hiểu chữ háo sắc không? Thì lúc đó sư phụ mới ở hiểu rồi. Tức là nó nhìn người ta chỉ muốn nuốt sống người ta. Thầy thấy nó là con trần hiểu không? Còn nó buồn bán nhà đất mà coi như cái lông nó lúc nào nó cũng sát phạt người ta chỉ muốn

người ta chết để nó mua được miếng đất đó thôi thì là thấy nó là cạp á. Vậy mà cái này mới lạ nè. Tại sao thấy có con nai không đó? Con nai với con bò, Sư phụ nói vậy con nai con bò là sao? Thì hai đệ tử nó ngồi nó nghĩ qua không ra, cuối cùng nó khai hết cho sư phụ, Sư Phụ nói thể hiểu rồi. (Tôi biết tôi nói cái này thì mấy cái người trong nước nghe thì trong nước nói tôi mê tín. Tôi nhắc lại đây là một câu chuyện tôi nghi ngờ là câu chuyện ngụ ngôn nhưng mà cái chuyện đó quá hay.) Thì hai đệ tử nó nói thấy cạp thì là người ác còn người lành thì mình thấy con bò là được rồi. Tại sao có con bò mà có con nai? Thì ra trong hai cái ông mà còn lại đó rất là hiền. Đại gia mà hiền buôn bán hiền lành lắm. Như một ông thích sở hữu đất là con bò đó. Còn ông thích chơi kiêng là con nai. Tức là suốt ngày chỉ biết chăm sóc cây kiêng tung tăng trong cái khu vườn y như con nai. Còn ông ăn rồi cứ cắm đầu lo đất lo ruộng lo vườn là con bò. Cho nên tôi định nghĩa chữ ác trong đạo Phật, chữ xấu trong đạo Phật nó không phải là làm cho người ta đổ máu rơi lệ mới gọi là ác mà là cái tiềm năng bất thiện của mình nó lớn kinh khủng lắm.

Thí dụ như hôm nay quý vị thấy nghe nói cái ông này ông chỉ thích chơi bonsai mình nghĩ nó là thiện đúng không? Nhưng mà không. Cái sở thích bonsai so với người đời á nó là thiện. Nhưng mà trong A tỳ đàm thích cái gì mà nó ngoài thiện pháp đều là tham hết. Thích là tham nghe kịp không? Tại chẳng qua mà cái thích này nó lành, nó sạch hơn cái kia mình không thấy nó dơ. Hiểu không? Thí dụ như một anh mà ảnh thích ăn ngon bằng cách là ảnh đi ảnh trộm cướp để lấy tiền về ảnh ăn. Còn anh thích ăn ngon bằng cách là ảnh đi làm ăn lương thiện thì nói theo ngoài đời đó thì cái anh mà trộm cướp để có tiền hưởng thụ thì là tội lỗi. Còn anh muốn ăn ngon mà anh ráng làm ăn lương thiện để anh có tiền để anh ăn thì anh này lương thiện đúng không? Nhưng mà không cho trong A tỳ đàm thì Cả hai anh đều bất thiện hết nhưng mà cái bất thiện nó ở hai cấp độ khác nhau. Cái câu chuyện tôi rất là hay. Hỏi tôi có câu chuyện đó hay không thì tôi không biết. Nhưng mà tôi rất là thú vị với câu chuyện là thấy con nai với con bò đó một người chỉ biết lo đất, cắm đầu lo đất như con bò ăn nó cứ gục vậy nè, còn cái ông kia tung tăng với hoa kiểng như con nai vậy, hồn nhiên đẹp như vậy, thấy cái hình ảnh hiện ra như vậy thì tôi nhắc lại có thể đây là một câu chuyện ngụ ngôn thôi nha. (Chứ đừng có đi nói là Sư Giác Nguyên ông tiên tri mà mê tín là không phải) nhưng mà tôi rất tâm đắc ở chỗ là cái thế giới sống thường ngày của chúng ta nó là cái gì thì nó một là nó biểu hiện trong cái sinh hoạt của mình, hai là nó sẽ đưa chúng ta về cảnh giới tái sanh tương ứng. Sẵn đây tôi luôn nói luôn tương ứng là sao? Nghiệp nó hay lắm, nó sắp xếp hay lắm. Có những người thích học đạo, thích nghe pháp, thích tìm hiểu sanh ra rất là thông minh. Nhưng mà người này không có từ tâm. Thí dụ cũng như vậy thì sẽ sanh ra bị thiếu cái này thiếu cái kia và người ta nhìn nó không thương. Còn người học hành không có giỏi nhưng mà hay giúp đỡ người ta sanh ra trí tuệ không bằng ai nhưng đi đâu người ta cũng thương. Các vị biết đó không có nhiều người giàu mà cái này nó dờ có nhiều người cái này nó hay nhưng mà nó rất là nghèo, có nhiều người giàu giỏi nhưng mà bệnh triền miên khỏi lửa. Nghe kịp không? Rồi có nhiều người ngộ lắm cũng nhảy ra đời đi làm như người ta mà tai tiếng nó theo suốt đời luôn. Có năng khiếu tai tiếng còn có người nhúc nhích là bị đao tưng đình. Ở đây ai biết đao tưng đình không? Cứ ra tòa hoài à. Cứ quờn quờn ra tòa mà chuyện không có đáng. Nó cứ lâu ra tòa riết vậy đó. Còn có người ngộ lắm là dễ bị thù oán. Thì trong kinh nói có những cái nghiệp mà mình không có coi sách coi kinh á mình không có ngờ. Thí dụ như nghiệp sát. Bà con cho tôi biết mình sát sanh nhiều mình bị nghiệp gì cho cái quả gì? Ở trong a tỳ đàm nói sát sanh 25 quả. Quả thứ nhất nếu mà sát sanh nhiều là đi địa ngục. Tất cả các tội hãy nhiều là đi địa ngục. Nhiều đây gồm có hai trường hợp. Một là tập thể thí dụ như mình giết cái cái số lượng lớn ý. Hai là chạm nhầm cái cá thể có đức độ. Thí dụ như đó là vị Bồ Tát giống như ngoài đời kêu con rắn có tu rồi đó. Rắn có tu rồi đụng tới đó là mềm xương ấy. Trường hợp thứ hai cái quả sát sanh.

Thứ nhất, Nếu mà nó nặng thì nó đi địa ngục thì tôi định nghĩa chữ nặng là cái gì đó. Nặng là tập thể hoặc là cá nhân. Cái trường hợp những Cái nghiệp tiếp theo mà nghe nó thấy nó lạ nhưng mà ngầm là có lý là người sanh ra dễ bị dị dạng lắm. Tại khi mình sát sanh á mình đâm, mình đâm rồi mình cắt cổ rồi mình trói mình cột vậy nè thì sanh ra mình dễ bị mấy cái mà nó cong queo lắm hiểu không ta? Tại khi mà mình đã có lòng giết thì mình đâu có kể gì đến cái sự đau đớn của con đó đúng không? Thì đời sau sanh ra cũng phải bị cái gì đó mà nó nó không có bình thường vậy đó. Ủ. Rồi nhiều nghiệp lạ lắm. Dễ sanh vào cái hoàn cảnh sanh ly tử biệt. Là vì sao? Khi ta giết con chim

mình không biết đó là chim mái hay chim trống, chim mẹ hay là chim chưa có gia đình, chim singlemom mình đâu có biết. Hiểu không? Tôi nay mẹ nó chết rồi là mấy con chim non tôi nay nó ngủ kiểu gì?

Nó ngủ kiểu gì? Bởi vì nó đâu có lông gì đâu. Coi như con chim mẹ về nằm nó mới ấm đúng không?

Còn đấng này tôi nay là đỏi là đầu tiên và lạnh là tiếp theo. Và cái thứ ba là sợ. Tôi nay mà có cái gì đó cái gì biết con chim hiền cách mấy mà rắn lục tới là đâu có yên. Nó làm bằng mọi giá để nó lo cho con. Còn đấng này tôi nay là mẹ đi mất, đỏi lạnh rồi có cái con gì lên là coi như cúng dường luôn chứ đâu có cách nào mà phản ứng được. Cho nên nó giết một con chim, con cá là mình để lại cái sự mà cái gì quanh quẩn, cô đơn chia ly, thì đời sau sanh ra là để bị sanh vô cảnh sanh ly tứ biệt là sao cứ kiếm cái nhà này yếu mệnh, chung vô để chi? Cứ năm, hai năm là để tan lần vậy đó. Có không?

Và tôi có biết Phật tử thân với tôi có một cái gia đình nó tội nghiệp lắm. Chín tuổi cha mẹ ly dị là xa cha. Mẹ mới đem gửi cho một cái người bạn rồi mẹ đi làm ăn xa. Hai chị em chiều chiều cầm cái tô cơm nguội tại cái người bạn đối xử rất là tệ. Mỗi lần mẹ về thì họ lắc sặc mà hễ mẹ đi họ đối xử như Osin vậy đó. Chiều hai chị em cầm cái chén cơm ngồi ngó ra cửa chờ mẹ về mà mấy tháng trời mẹ mới về một lần. Rồi có một lần đó bà mẹ về bà thấy hai đứa nhỏ bầm dập bà mới hỏi. Thì nó nói thiệt thì bà vô bà mắng cho con nhỏ bạn một táng là bà hốt hai đứa đi luôn. Nhưng mà trước khi bà hốt là hai đứa này nó bị te tua cũng hơi bị lâu. Hiểu không? Có khi sanh ra trong thời chiến là bố về thăm mẹ được 1, 2 năm là bố đi mất, bố tử trận là ở nhà là coi như là gà mái nuôi con. Cho nên là sát sinh là một cái nghiệp nặng là đi địa ngục, nhẹ hơn là làm người dị dạng bệnh hoạn, yếu mệnh, thường bị cảnh sanh ly tứ bị. Phải xa cái người mình thương, phải xa mà ở đâu ra cảnh đó là tự động cái nghiệp nó dắt vô cái gia đình nào mà có cái chuyện đó, chứ không phải là tôi sát sanh rồi cái tôi chung vô nhà của cô, cái gia đình cô chết sạch để cho tôi khóc, không phải, mà cái nghiệp nó dắt tôi vô trong cái nhà nào mà không có sống lâu tôi chung vô đó để khóc chơi vậy đó. Cứ đầu năm là khóc bà ngoại cuối năm khóc di táng, cô út cứ lai ra lai rai khóc hoài hoài vậy đó. Cái ngục không bao giờ khô nước mắt. Rồi còn cái gì nữa là cái người đó là khi tu tập thiền định rồi đó rất là khó là bởi vì nó ám ảnh khi nghiệp sát. Nghiệp sát nó ám ảnh là tối ngày cứ ngồi nghĩ đến ba cái tai nạn cứ hồi hộp lo sợ cái này rớt cái kia đâm cái nọ chọt. Hiểu không? Và cái này mới ghê. Người tạo nghiệp sát thường có khuynh hướng tự sát mặc dù bản thân vô cùng nhúc nhát. Nghe kỹ không? Người tạo nghiệp sát dầu bản thân vô cùng nhúc nhát nhưng mà thường nghĩ đến chuyện tự sát vì cái nghiệp đó nó giục. Không ai giết tôi thì tự tôi giết tôi. Sợ lắm, run lắm. Lựa cách nào chết êm đềm. Nghĩ đủ cách hết á. Tự nó nghĩ ra cái cách nó giải quyết. Đặc biệt lắm cái ám ảnh.

Ông sư Nam Tông ở Việt Nam có một vị không có buồn ai tự nhiên thấy đời sống là vô nghĩa. Thế là tự sát nhảy lầu treo cổ, lấy dao lam cắt, làm đủ cách đầu năm bảy lần mới chịu chết mà không có chuyện gì buồn. Họ lúc mà cứu được có mấy lần đầu cứu hỏi ông nói không chỉ thấy nó vô nghĩa thôi, thấy làm như nó ray rút vậy đó nó giống như mình không muốn ở cái nhà đó thì mình bỏ mình đi vậy đó, hiểu không, nó lạ vậy đó. Cho nên cái nghiệp sát hoặc là nghiệp tà dâm, nghiệp tà dâm nó đặc biệt lắm mà sanh ra cũng là người dị dạng là vì sao là vì mình bất chấp cái cảm giác của cái người khác hiểu không, cái chỗ này bà con không thể không có thể không tin mà tôi tin, Nói chung các nghiệp đều để lại một cái quả giống nhau. Đó là quả dị dạng hết. Nghiệp ác á. dị dạng như là không có nhan sắc. Nhưng mà đặc biệt có cái này người tạo nghiệp tà dâm đời đời sinh ra ai nhìn cũng ghét. Dầu là đồng phái hay khác giới nhìn tự nhiên muốn gây với mình liền. Hiểu không? Và và đối với người khác phái thì mình là người vô duyên. Tức là dầu mình đẹp bằng trời đi nữa nhưng mà các vị biết chữ vô duyên không? Có nhiều người họ lạ lắm. Mặt vô duyên, cười vô duyên, nói vô duyên. Như có cái làng có hai anh em mà có thằng em nói chuyện vô duyên dữ lắm. Thì nó vô nhà ta mà thấy người ta mời đi ăn Tân gia, nó vô thấy cái nhà thấy cái cửa lớn nó nói trời cái nhà này cái cửa để khiên hòm, khủng khiếp vậy đó nó lạ lắm, cái cửa nhà người ta rộng, nhà cao cửa rộng nó vô tân gia mà nó nói cái này khiên hòm để nè, rồi nó mở miệng riết mà người ta ón nó quá đi. Thì cái bữa đó người ta cũng tân gia người ta mời hai anh em đi mà người ta nói ón cái thằng em này quá mà không mời nó buồn, cái thằng anh nói tôi có để tôi cách, thì thằng anh dặn bây giờ mày tới mày chỉ ăn mày nhậu rồi tao công mày về mày hứa mày không có nói gì hết, tao lạ mày, thằng

em nó hứa tôi biết mà. Nó tới nó cứ im nó “thủ khẩu như bình” nó im lặng im lặng nó ăn ăn ăn lâu lâu nó hơi nhếch mép thằng anh nó im ăn nó ăn xong xui là cả bàn ăn ai cũng mừng hết. Bữa nay ngon rồi thì nó đi về nó chào cô con chào cô hai con về cô hai cho anh em con ăn cơm cảm ơn cô hai, cô hai có gì nặng nề thì kêu anh em con tới giúp, mà khoan con bữa nay con không nói gì hết. Một nhà có chấy đưng đồ thừa con. Trời ơi nó làm cú chót. Có nghĩa là nó nó nó không có nói gì hết tron á. Và nó xác định là nó không có nói và cuối cùng nó đã nói. Nó xác định cuối cùng nó đã nói. Và nó làm cho tôi nhớ. Có một cái thiên thất. Biết thiên thất không? Thiên thất là cái cốc ngồi thiền. Bốn hành giả ngồi thiền thế này. Bốn anh em ngồi thiền. Thì gió thổi cái đánh cửa sổ cái rầm một cái thì trong đó có ông lên tiếng ông nào không chịu gài cửa gài chót vậy ta? Cái ông kia ngồi kế bên nói thiên mà nói, cái ông thứ ba nói là mấy ông này ồn lắm nghe, cái ông thứ tư nói: có mình tôi chưa có nói. Trời ơi khủng khiếp bốn thằng nói hết coi chịu nổi không khủng khiếp. ở Việt Nam mình nó có cái bức tường nó có cái bức tường mà nó hay viết bậy lắm chủ nhà mới sơn màu sơn màu tối mà nó vẫn viết bậy. Chủ nhà sơn lại một lần nữa và viết thế này “cấm viết bậy”. Thì bữa sau nó có hàng chữ này thế này “ông cấm sao ông viết” thì chủ nhà mới viết thế này “tao là chủ tao có quyền” cái nó ở dưới nó có hàng câu “không cho viết thì thôi” coi như nguyên cái bức tường nó chữ không tức là nó khủng khiếp có những người nó vô duyên đến mức mà nó kêu là vô duyên toàn tập vô duyên totally. Không cho viết thì thôi. Còn người ta có cái trái mít, có trái mít mà sợ trộm nó hái thì ông mới viết cái tấm bản nhỏ là mít dờ ẹc đừng hái. Thì bữa sau ông ra trái mít mất mà có tấm giấy nó để nè. Mít ngon mà Nó lấy xong rồi nó trả lời nữa. Mít ngon mà. Cho nên có nhiều người họ họ làm cái gì mình cũng thấy ghét. Đến cái mức mà viết chữ cũng thấy ghét nữa.